

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه
۲۶ می ۲۰۲۲

یونس نگاه

چرا طالبان نمی‌مانند؟

شکست طالبان را قطعی می‌دانم. این شاید برای کسانی خوش‌خیالی به‌نظر رسد، اما من یک محاسبه ساده پیش خود دارم. می‌گویم وقتی طالبان دور قبل شکست خوردند تا سال ۲۰۰۶ هیچ اعتراض و جنگ جدی در برابر نظام بعد از طالبان رخ نداد. با وجود آن‌که حق تظاهرات وجود داشت، هیچ نیروی طرفدار طالب به میدان نیامد تا علیه آن نظام بایستد و قدم به قدم از "ارزش‌های" طالبانی عقب‌نشینی کند. با رفتن طالبان جامعه مثل پرنده‌ای که از قفس آزاد شود رها شد و به شور و هلهله افتاد. هیچ جماعتی از درون مردم دست به اعتراض علیه مکتب‌سازی، تعلیم، کار و آبادی نزد. اما طالبان از همان روزی که به کابل آمدند با مقاومت مردم روبه رو شدند. تا امروز مردم قدم به قدم از حقوق خود در برابر طالبان دفاع می‌کنند. از مکتب، از آزادی، از کار، از تحصیل، از بیرق، از سرود، از موسیقی، از پوشش، از موی و حق گشت‌وگذار خود دفاع کرده تا این‌جا آمده‌اند.

نظام بیست ساله را وابستگی بیش‌ازحد به خارجی‌ها و خوره‌های ناشی از آن وابستگی به تدریج از درون پوساند. باد شورش‌های طالبانی به دلیل آن پوسیدگی شدت گرفت و در آخر به سقوط منجر شد. طالبان چیزی را نساختند، چیزی را به دست نیاوردند، بلکه در ویرانی سهم گرفتند و با تخریب به این‌جا رسیدند.

اما حکومت با مفکوره تخریب ساختنی نیست. اکنون طالب با مقاومت سراسری مردم روبه روست. همه مقاومت‌ها اگر مسلحانه نیست، نارضایتی عمومی از سیاست طالبان در ارتباط به اداره، نوعیت نظام، برخورد با مکتب و پوهنتون، رفتار با زنان، برخورد با مخالفان و دهها زاویه دیگر رفتار آن گروه فراگیر است و هر روز شدت می‌گیرد. این مقاومت حتی در درون صفوف طالبان و خانواده‌های‌شان نیز در سطوح معین گسترده است. تصور نکنیم که تمام نزدیکان و جنگجویان طالبان افغانستان را جهنمی می‌خواهند که آن گروه با فرامین خود ترسیم می‌کند.

طالبان از درون و بیرون از روز اول برگشت به حکومت با انواع فشار و مقاومت روبه رو بوده است. این فشارها هر روز بیشتر خواهد شد، چون گروه طالب ظرفیت تعامل را ندارد، نیاز زمان را درک نمی‌کند، از ابزار و آگاهی ساختن

حکومت مسؤول محروم است. می‌گویند طالب تفنگ دارد، تریاک و قاچاق در اختیارش است، عقب‌ماندگی مردم به سودش است و پروژه‌های خارجی جنگ‌طلب حضور طالبان را می‌خواهند. هیچ یکی از این‌ها عامل بقاء نخواهد شد. طالبان در برابر فشار روز افزون نارضایتی مردم، ناتوانی و بی‌ظرفیتی خودش و نیز عدم همکاری افکار عامه کشورهای دخیل در امور افغانستان که بدون شک بر سیاست‌گذاری آن کشورها اثرگذار خواهد بود، فرو خواهد پاشید. طالب اگر سال‌ها هم بماند، امارتش پای نخواهد گرفت. همان سال‌ها را در جنگ و یخن‌کشک با مردم خواهد گذراند. آینده افغانستان امارت نیست. این را یقین دارم. نمی‌دانم چرا کسانی در میان وطنداران غیرطالب به این واقعیت روشن باور ندارند و برای افغانستان پس از طالبان کمتر می‌اندیشند؟ نمی‌دانم چرا تعدادی از هموطنان این واقعیت روشن را خوش‌بینی تصور می‌کنند و به بهانه ناگزیری، جبر زمانه و "واقعیت تلخ وجود طالب" به آرزوهای خود و مردم خود پشت می‌کنند؟ جبر زمانه شکست طالب است، واقعیت شیرین تمایل اکثریت افغان‌ها به داشتن حکومت مسؤول و جامعه ای غیرطالبانی است.